

BIBLIA

*A februári elmélkedéseket Mik-
lovicz László és Panni (Nőtincs),
a márciusiakat Vincze József
plébános (Pér) készítette.*

Február 3. — Évközi 4. vasárnap — Mt 5,1–12a — Boldogok, akiknek az életében megtalálható a 8-ból 8 boldogság

Úgy látszik, időnként a tömeggel is lehet értelmes dolgokat csinálni, noha a történelem inkább az ellenkezőjére szolgált sok-sok példát. Tegyük gyorsan hozzá, hogy Jézusnak is csak alkalomszerűen sikerült a tömegpasztoráció. A sokaság inkább hajlamos arra, hogy balhét csináljon, mint figyelmesen hallgasson valakit.

Most mégis megtörténik az a csoda, hogy a tömeg nyugton maradva figyel a különleges tanító szavára. Jézus ez esetben tényleg szokatlan stílusban tanít: nem példabeszédet mond, nem is erkölcsi taní-

tást, hanem egyszerűen ok-okozati összefüggéseket közöl. Mai szóhasználatnál talán még azt is mondhatnánk, hogy axiómákat mond, mintegy összefoglalja az ember legmélyebb lelkületében meglévő, bizonyítást nem igénylő őstapasztalásokat. Az összefoglalás végén még azt is mondhatta volna szokása szerint, hogy akinek füle van, hallja meg, de még inkább mondhatta volna, hogy aki nem hiszi, járjon utána.

Valljuk be: valamennyiünkben van egy kis hitelenség (legalább úgy tudat alatt). Gondolom ezt – magamból kiindulva –

azért is, mert a Jézust követni szándékozók között is van kevésbé boldognak látszó ember. Ebből arra lehet következtetni, hogy csak fenntartásokkal hiszünk az ok-okozati összefüggésben. Ez azt jelenti, hogy feltételezésünk szerint Jézus legalábbis egy kicsit blöffölt, amikor a szóban forgó megállapításokat tette. Érdeemes végiggondolni a boldogságok okait, és ezekre tekintve vizsgálni magunkat. Nem túlzott szellemi munka megállapítani, hogy az életünkben jelen vannak-e azok a kategóriák (Istennek tetsző tartalmak), amelyek boldoggá tehetik az embert.

Kedves olvasó, tedd meg a kedvemért, hogy most az egyszer átgondold, melyek azok a megállapítások, amelyek vonatkoznak rád, és melyek azok, amelyek még nem. Sőt tovább fokozva, még azt is tedd meg, hogy „akcióprogramot” fogalmazol a magad számára annak érdekében, hogy a 8-ból 8 (esetleg 9) megvalósuljon legalább a Te életedben. Szeretném észrevenni az arcodon, ha találkozunk az utcán vagy a templomban, hogy 8-ból 8, és megtisztelő lenne számomra, ha Te is szurkolnál nekem éppen ezen a területen.

Február 10. — Nagyböjt 1. vasárnapja — Mt 4,1–11 — „Nemcsak kenyérrel él az ember...”

Nagyböjt kezdetén Jézus 40 napos böjtjének és megkísértésének története áll előttünk. Nyilvános működésére készülve Jézus kereste Atyja akaratát – közben szembesült a Sátán kísértéseivel. Mi ünnepre (a legnagyobb ünnepre) készülünk, és nincs védőburánk a kísértések ellen. Az ember ilyenkor még tele van elhatározásokkal, ötletekkel. Szeretne mindent jól csinálni (jobban, mint eddig), szeretné megtisztítani és ünneplőbe öltöztetni a szívét – de (tapasztalataim szerint) ilyenkor valami rendre közbejön, és mire eljön az ünnep, sokszor azt fogalmazzuk meg, hogy nem így szerettük volna.

A kísértés végigkíséri az emberiség történetét, a mi életünket és az ünnepre készüléseinket is. Mi is megkísérthetők vagyunk – mégpedig ugyanazokban, mint Jézus. Megkísérthetők vagyunk fi-

zikai vágyaink révén (mint például az ét-vágy), az Istenbe vetett bizalmunk révén és hatalomra törekvéseink révén.

Az első kísértés a kenyérről, de nemcsak a kenyérről szól. Az éhes ember kenyérré vágyik – enni szeretne (ez az ét-vágy). Ezen kívül még igen sok vágy van az életünkben. Anyagi világban, anyagi testben élő emberségünk igen sokszínű sokrát bontja ki fizikai vágyainknak, melyek között van jogos, van túlzott és van egészen elhibázott is. De akármilyen is – támadási felületet ad a Sátánnak, akinek az a célja, hogy lefoglaljanak minket a vágyaink, mert akkor kevesebb időnk és erőnk marad a küldetésünkre. Akit lefelé húznak, az anyagi világhoz kötnek a vágyai, az nem veszélyes a Sátán számára. Jézus felfelé akar emelni minket, szellemi vágyakozást akar ébreszteni bennünk. Jézus útján járó, kísértéseiben botladozó

emberségünk számára fontos a jézusi biztatás: „Nemcsak kenyérrel él az ember...”

Ünnepre készülve vizsgáljuk meg, és tegyük mérlegre a vágyainkat: Mire irányulnak? Mennyire erős bennünk a szellemiek iránti étvágy? Próbáljuk meg néha böjtöltetni vágyainkat! Sokféle böjt lehet a fizikai böjtön kívül (szóböjt, kritikaböjt, médiaböjt...). A böjt eszköz, amely segít megtisztítani a testünket az anyagi mérgektől, lelkünket pedig a lelki mérgektől. A böjt felkészülés – a megpróbáltatásra, a nagy döntésekre vagy az ünnepekre. Mindenféle böjt segíthet minket a szeretéshez való erőgyűjtésben, a másokon segítségben, és abban, hogy a szívünk valóban ünneplőbe öltözzön az ünnepre. Még időben vagyunk!

Segíts, Uram, hogy az ünnepünk valóban ünnep lehessen!

Február 17. — Nagyböjt 2. vasárnapja — Mt 17,1–9 — „...elváltozott előttük, arca ragyogott...”

Az elmúlt vasárnapi evangélium pusztáról, böjtről, kísértésről tanított, a mai örömhír hegyről, örömről, megdicsőülésről. A pusztában, a kísértések között nehéz megtapasztalni Isten jelenlétét és dicsőségét – de a hegyen úgy érzi az ember, mintha közelebb lenne Istenhez. A hegy segít a kiemelkedésben, a felülemelkedésben – vágyakon, gondokon, mindennapi nehézségeken, mindazon, ami lefelé húzza az ember. A fizikai emelkedés segíti a szellem emelkedését is.

A színváltozás hegyén Jézus három tanítványa jelenlétében és szeme láttára színében elváltozott, úgy ragyogott, mint a fizikai Nap. Péter, Jakab és János életre szóló élményben részesült. Átélték valami transzcendens történetét – megtapasztaltak valamit a szellemi világ fényéből, melegéből, ragyogásából. Nem csoda, hogy rögtön tartósítani akarták ezt az állapotot – sá-torkészítéssel. Pedig ez az állapot egyelőre nem tartósítható, csak megerősítést kaphattak általa az elkövetkező időszak meg-

próbáltatásaihoz. A Mester szemléltette nekik azt, amit eddig csak szavakkal tanított: „Én vagyok a világ világossága...” Megmutatta nekik, hogy nem alaptalanul beszél, megmutatta nekik az Ő Nap-szerűségét. Ő a szellemi világ Napja, ugyanolyan szerepet tölt be a szellemi világban, mint a fizikai Nap a fizikai világban.

Útkereső emberségünk számára ma is, nekem is, Neked is – felkínálja magát mint életadó világosság, mint meglehetően világosság, mint útmutató világos-

ság. Ennek a világosságnak a fényében megtalálhatja az ember a számára járható Utat, felismerheti az Igazságot, és kibontakoztathatja az Életet. A szellemi világ Napja (akárcsak a fizikai Nap) személyválogatás nélkül adja melegítő, éltető, le-

leplező és útmutató fényét annak, aki túl tud lépni a fizikai, anyagi vágyain, akiben felébredt a szellemi utáni vágy.

Az ember nem a hegyen él, onnan le kell jönnie. De időről időre visszamegy, hogy megfürdjön Isten jelenlétében, benne

mossa tisztára arcát, hogy a hegyről lejöve tükrözni, sugározni tudja másoknak ezt a fényt („Ti vagytok a világ világossága...”).

Add, Uram, hogy életünk ne csak „puszta” legyen, hanem „hegy” is, a megdicsőülés hegye!

Február 24. — Nagyböjt 3. vasárnapja — Jn 4,5–42 —

„Adj nekem ilyen vizet, hogy ne szomjazzam többé...!”

A mai napra „rendelt” szentírási szakasz olyan hosszú, hogy aki ezt végigolvassa, talán nem is kíván már elmélkedni róla. Másrészt meg számos gondolatot felvet, amin eltöprenghetünk. Például Jézus szakít a rossz hagyományokkal: keresztlumegy a zsidók által megvetett emberek lakta Szamárián; bizalmas beszélgetést kezdeményez egy olyan nővel, aki nem elég, hogy szamáriai, hanem „fogyasztja” a férjeket is. Jézus számára egy ilyen furcsa helyzet is alkalmas arra, hogy a szerető Istenre irányítsa a figyelmet; szemléletes példával mutatja meg, hogy az ő tanítása életadóbb, mint a sivatagban az ivóvíz. Jézus észreveszi a szamáriai asszonyban a nyitottságot, ő pedig felismeri benne a prófétát. A visszatérő tanítványok furcsának találják a helyzetet stb.

Válasszunk ki a lehetőségek közül egyet, és próbáljuk kibontani, a sorok között is olvasva! Amikor e mondatok leíródnak (még novemberben), odakünn mínusz 8 fok van. Úgyhogy szívesen elképelem a forró, félsivatagi környezetet, benne a két különös szereplővel. A sivatag is, az ember is kívánja az életadó és életfenttartó vizet. A természetek ki van szolgáltatva az időjárás szeszélyének, az embernek pedig fáradoznia kell, hogy vízhez jusson. Jézus kortársainak abban a környezetben különösképpen is fáradozniuk kellett, úgyhogy mindenki megfelelő fogalmat alkothatott a víz jelentőségéről. (Egyébként úgy tűnik számomra, hogy manapság is növekvő jelentősége van a jó minőségű ivóvíznek.) Akkor is az volt, és most is figyelemre méltó Jézus ajánlata az „élő vízzel” kapcsolatban. Eb-

ből inni és többet nem megszomjazzni, ez aztán az ajánlat! Megőrül ennek az asszonny is, mert gyakorlatiasan egyből rájön, hogy ezen a területen nem kell többet fáradoznia. Egyúttal ékes példáját adja annak, hogy az ember a saját gondolkodási rendszere alapján értelmezi a hallott dolgokat: „Uram, adj nekem ilyen vizet, hogy ne szomjazzam többé, s ne kelljen ide járnom meríteni.” Pedig lehet, hogy jobban járnánk – a szamáriai asszonnyal együtt –, ha Isten gondolatrendszerébe próbálnánk behelyezkedni, és eszerint értelmeznénk a történéseket.

Kívánom a kedves olvasónak, hogy ne fusson ki az időből, és a „projekt” végén jelenthesse, hogy nem töltötte haszontalanul az idejét!

Március 2. — Nagyböjt 4. vasárnapja — Jn 9,1–41 — Szemnyitogató gáncoskodás

1. A mai evangélium megdöbbentő részleteket hordoz. A vakon született meggyógyítása és kálváriája örök érvényű tanulság.

Az első lényeges elem: **Nem magunktól leszünk látókká!** Találkoztam kitűnő elmékkel, hatalmas tudású emberekkel, de mégsem voltak látók, mert megszerzett tudásuk volt ugyan, de „léleklátásuk” nem.

Gyurka bácsi írja önéletrajzi írásában, hogy a piarista rendbe vonulása után mindaddig idegenül érezte magát, amíg nem volt egy mély Isten-élménye. Amikor ennek hatására mérhetetlen békesség szállta meg a lelkét, jó lélekkel tette a dolgát, úgy, mint aki rátalált az igazi útra.

Nem a tanulmányaink tesznek bennünket látóvá, hanem az Isten-közeli pillanatok, amikor megnyílik egy másik világ, amelynek gazdagsága lényűgöz mindenkit, aki arra rátalál.

Aki papnak készülve csak a teológiát tanulja meg, az még nem sokat tett. Ha nincs mélyeséges Isten-élménye, akkor lehet, hogy jó hivatalnok lesz, de tanúságtévő soha. A lelki tapasztalat teszi a megszerzett tudást olyanná, ami hatékony lesz a saját életünkben is, és másoknak prédikálva is.

2. Az evangélium második lényeges eleme: **A farizeusok és írástudók gáncoskodó magatartása segítette a vakon született abban, hogy lelki szemei is megnyíljanak.**

Kevés meggyógyítottnak nyíltak meg a szemei úgy, mint a vakon születettnek.

Neki védekeznie kellett a farizeusok és írástudók támadásaival szemben. De bármennyire bizonygatták neki, hogy Jézus nem Istentől való, annál nagyobb bizonyossággal hitte, a fordítottja az igaz.

A szomszédoknak még azt mondta: **„Az az ember, akit Jézusnak hívnak...”** A farizeusok kérdésére: „Te mit tartasz róla?”, már azt válaszolta: **„Hogy próféta.”** Majd miután újból találkozott Jézussal, már leborulva vallotta, hogy **Ő az Emberfia.**

Amikor az eszmélődés korában voltam, milyen nagy erőfeszítembe került, hogy ezt a nagy ívű tényt képes legyek elfogadni, megérteni, hinni. Mennyi időbe, energiába került kimondani: „Hiszek, Uram!” A vakon született a vallási előjárókkal vívott csatában gyorsan megértette.

3. Az evangélium harmadik tanítása: **A fundamentalizmus vakká tesz.** Az elvakult túlbuzgóság nem használ Isten Országának. Jézus Krisztus nem rajongókat akar, hanem bölcs tanúságtévőket.

Az írni-olvasni nem tudó, meggyógyított vak többet látott a lényegből, mint az

iskolázott vallási vezetők. Ők a Törvény védelmében még a valóságot, az igazságot is letagadták, ez tette igazán bűnössé őket.

4. Az evangélium negyedik tanítása: **A látó ember mindig bátor.** A meggyógyított vakon született szembeszállt kora hatalmasaival, mert látta, hogy tagadják a valóságot.

Korunk látóinak is így kell cselekedniük. Nem szabad megijedni a liberálisoktól, a szabadgondolkodóktól, az ateistáktól, a vallási rajongóktól, az egyház becsületének védelmezőitől, a fogyasztói szemlélet rikkancsaitól. A Krisztus által látóvá tett ember legyőzi a világ okosait, félvezetőit, mert látja az erővonalakat, nem fél a megmérettetéstől, birtokolja azokat a lelki tulajdonságokat, amelyek legyőzhetetlenné teszik őt.

A látó embernek harc lesz az egész élete, mert itt a Földön a sötétség erői minden erejüket latba vetve küzdenek, hogy legyőzzék a világosság fiait. De Jézus élete bizonyítja, nemcsak a harc, hanem a győzelem is az utóbbiaké lesz.

Március 9. — Nagyböjt 5. vasárnapja — Jn 11,1–45 — Jézusnak a halál sem megoldhatatlan feladat

A mai evangélium gazdag tanításából csak néhány gondolatot emelek ki.

1. A hívő is lehet beteg.

Messze járnak az igazságtól, akik azt állítják, hogy aki igazán hívő, az nem lesz beteg. Annyi bizonyosan igaz, hogy a kiengesúlyozott testi-lelki élet meggátolja a

betegségek nagy részét. A betegség, a szenvedés ennek ellenére osztályrészünk lesz. Talán azért elkerülhetetlen, mert a megpróbáltatásoknak olyan tanításuk, tapasztalatuk van, ami segíti életünk alakulását.

Sokkal találkoztam, akikben a szenvedés elpusztította, megsemmisítette a

hitet. Ők kínjaik közepette szidták az Istent, orvosait, embertársaikat. Lehetőleg volt lelki vigaszt adni nekik, mert visszautasítottak mindent, ami felemelhette volna őket.

De találkoztam számtalan szenvedővel, aki megerősödve került ki a nagy megpróbáltatásból, éppen a hite miatt. Éppen ennek az elmélkedésnek a készítése közben hívtak a kórházba egy betegünkhöz. Elképesztő kínjai közepette az Örök Haza derűje, békessége lakozott a szívében. Pontosan tudta, hogy rövid időn belül „hazamegy.” Hálálkodott orvosainak, ápolóinak, családtagjainak. Olyan áhítattal vette magához a szent Útravalót, hogy ez azóta is élénken él a lelkében. Megbékélve, földi dolgait maradéktalanul elrendezve tért meg hamarosan a beteljesült Isten Országába.

2. Jézus részt vett a gyászolók fájdalmában.

A halál akkor érint meg bennünket igazán, ha az ment el, akit szerettünk. A gyász nehéz lelki teher. Vigasztaló szava-

kat mondani nem is olyan egyszerű. A legtöbbet talán azzal tehetjük, ha azt érzik, tudja a gyászoló, hogy ott vagyunk vele és mellette.

Maig sem tudom megfajteni azt az esetet, mikor meghalt egy fiatal családapa. Felesége eljött beszélgetni. Szinte semmi értelmeset nem tudtam mondani neki, csak meghallgattam. Azóta is elmondja minden találkozásunk alkalmával, hogy én segítettem neki a legtöbbet embert próbáló gyásza idején.

Jézus vigasztalása nemcsak együttérzés, nemcsak emberi gesztus volt. Ennél jóval több. A „testvéred feltámad” gondolat nem a jövőre vonatkozott, hanem a jelenre.

3. Jézus szellemi-lelki ereje nem mondott csődöt a halál tényénél.

Jézus a halált csak „elalvásnak” tartja. „Lázár, a mi barátunk elaludt. Megyek, hogy fölkeltem álmából” (Jn 11,11). – Ezt a szót mondja Jézus Jairus leányának halálos ágyánál (Mt 9,24). – Így beszél az Apostolok Cselekedetei István, az első

vértanú halálakor: elaludt (Csel 7,59). – Pál apostol is az „elaludtakról” beszél a tesszalóniki és a korinthusi levélben (1Tessz 4,13; 1Kor 15,6).

Jézusnak valóban olyan volt Lázár feltámasztása, mint nekünk az alvók felkeltése. „Mindaz, aki belém vetett hittel él, nem hal meg sohasem. Soha nem hal meg senki, aki él, és hisz bennem” (Jn 11, 25-26). Ezek nagyon bátorító, vigasztaló gondolatok. Érdemes tanítani egymást ezzel a jézusi tanítással.

4. Jézus erejét látva gyilkos indulatok lettek úrrá a vallási vezetőkön.

Amikor a gyenge ember tehetetlen, ökölbe szorul a keze, és gyilkos indulatok keletkeznek a szívében. Amikor valaki úgy akar elégtételt venni, hogy a másik elpusztításán gondolkodik, az nemcsak a gyengeség, de a gonoszság jele is. Jézus kihívta maga ellen a fundamentalista vallási vezetőket azért, hogy láthatóvá lett a lelki hatalma. De neki is csak a testét ölhatték meg, a lényegét nem.

Március 16. — Virágvasárnap — Mt 26,14–27,66 —

A szenvedés idején mutatkozik meg igazán a lélek mélye

1. Jézus szenvedéstörténete mindig megrendítő olvasmányom. Mégpedig azért, mert olyan élesen kirajzolódik Jézus belső világa, hogy ennél világosabban semmi ki nem tudná fejezni. A passi-

óban kevés a szó, de annál több a lélekemelő jelenet. Jézus esetében is igaz, a próbák nem tesznek rosszá, csak nyilvánvalóvá teszik, hogy milyenek vagyunk.

2. Jézus emlékezetessé tette tanítványainak a halála előtti utolsó találkozást.

Az utolsó vacsora ihletett pillanatai a tanítványok lelkébe égették Isten Országának alapszabályait, Jézus tanítását. Jézus ekkor is bemutatta: aki hatni akar az emberekre, az legyen egyszerű, alázatos és szegény. Talán nem véletlen, hogy az utolsó vacsora emléke kétezer év óta is eleven és hatékony. Jézus ekkor elmondott végrendelete olyan lehetett, mint mikor őseink búcsúztak családtagjaiktól. A haldokló apa megáldotta gyermekeit, lelki útravalót mondott, adott mindenkinek, így távozott a földi életből.

3. A Getszemáni kert magányában Jézust az otthontalanság érzése gyötörte, nem a halálfélelem. „Azután bánat és otthontalanság kezdte gyötörni. Így szólt hozzájuk: Bánat fogja körül a lelkemet, míg csak el nem jön a halál” (Mt 26,37-38).

Az utolsó vacsora megrendítő közösségből a legnagyobb magányosságba csöppent Jézus. Ő tudta, hogy kiút csak fölfelé van, ezért imádkozott egész lelkéből az Atyához. De a kelyhet ő sem vette el tőle. Jézus is belátta: áldozat kell ahhoz, hogy erőteljes élet fakadjon. A jellem igazi értékét a próbák mutatják meg.

4. Jézus a legnagyobb emberi méltósággal viselte a szenvedést, a kínzást, a megpróbáltatást.

Megőrizni emberi méltóságunkat, amikor igaztalanul vádolnak, amikor megáláznak, gúnyolnak, testi-lelki szenvedést okoznak, ez szinte emberfeletti. A legderekabbak azok, akik elviselik mások tökéletlenségeit, bántásait. A szellemi és

erkölcsi nagyság ezekben a pillanatokban mutatkozik meg.

Jézus méltóságához hozzátartozott a némasága. Vannak olyan pillanatok, amikor a csend vádlóbb minden szónál. Amikor már csak védekezni lehetne, vagy minősíteni, az emelkedett lélek hallgat.

5. Jézus nem utálta meg a kínzóit, és azokat sem, akik halálra adták. Tudta, hogy Isten Országá csak a vállalt szenvedés útján valósul meg. A világi és vallási hatalmasok képtelenek voltak elviselni az ő eszméit, koncepcióját.

Március 23. — Húsvét — Jn 20,1–9 — A győztes Krisztus

1. Számomra a húsvét mindig a győzelem szóval azonos. Csak a rosszféle (egyházi és világi) hatalmak gondolják úgy, hogy az igazság, a szeretet, a jóság eltiporható, eltüntethető, lehaduzható.

Bármilyen értéktagadó, szellemromboló világban élünk is, biztosak lehetünk abban, hogy az igazán értékes győzni fog, a maradandó elpusztíthatatlan, éppen azért, mert a lelkében halhatatlan ember képviseli. Az isteni értékeket nem lehet megsemmisíteni.

2. Jézus legyőzte a halált. Feltámadásával azt mutatta be, hogy a halál csak a testet érinti, lényegünk (lelkünk-szemlemünk) halhatatlan. A történelem során milyen sokan bemutatták ezt, akik testi (földi) életüket feláldozták egy szent cél érdekében. „Ne féljete azoktól, akik megölik a testet, de a lelket nem tudják megölni” (Mt 10,28)! Mivel a lélek hordozza az igazi értékeket, ezért ezeket sem lehet elpusztítani.

3. Jézus legyőzte a gonoszságot. Jézus soha nem ködösített. Tudta és tanította, hogy a földi élet nem más, mint a világosság és a sötétség kökemény küzdelme. Őnála csak ez a két kategória létezett: a

Akik nem szeretik az igazságot, azok a hazugságot gyakorolják. Ilyen hazug érv volt Kaifásé: „Ti nem értetek semmit. Nem látjátok át: jobb, hogy egy ember haljon meg a népért, mintsem az egész nép elpusztuljon” (Jn 11,30).

Ezek a hatalmon lévők ideológiái. Ugyanilyen érvelés volt, amikor azt mondták nekem (nekünk) egyházi előljáróink, hogy a kommunista hatóságoknak azért kell engedelmessé válni, hogy az egyház élni tudjon. Hányszor hallottam: kis-közösségi munkánkkal veszélyeztetjük

világosság fiai, vagy a sötétség fiai. Köztes állapot nincs. Aki a világosság fia, az egész életén keresztül a sötétség fiai ellen fog küzdeni. Aki ezt a harcot feladja, az kikerül Isten uralma alól.

Jézus hogyan győzte le a gonoszságot? Úgy, hogy soha nem engedte, hogy lelkének legparányibb részébe beköltözzön bármilyen sátáni, szeretetlen dolog. Aki kiszorítja magából a gonoszt, az már győzött. Aki ismeri ennek a módszereit, az mondja el másoknak, tanítsa meg mindenkinet, a jóság így szorítja ki a gonoszságot a Földről és az emberi szívekből.

A Gandhiról szóló film egyik szívszorító jelenete: amikor erőszakmentesen akarnak elfoglalni Gandhi vezetésével egy sópárló üzemet, fegyvertelenül és erőszakmentesen mennek a bejáráshoz, ahol azonnal leütik őket. Ennek ellenére sorban mennek mindannyian. Amikor ezt látja egy külföldi újságíró, azonnal írja a cikkét: „Az egész civilizált világot legyőzték az erőszakmentes indiaiak...”

A jóság néha hosszú idő alatt győz a gonoszság felett. Franz Jägerstätter osztrák földműves megtagadta a katonai szol-

az egyház és az állam jó kapcsolatát. Jézus eszméitől teljesen idegen gondolatok ezek. Ilyen közegben csak a szenvedésen át vezet az út, Isten Országá csak így épül.

6. Jézus a szenvedésben nem vesztette el a fejét, a türelmét, a szeretetét. Ebben mutatkozott meg igazi méltósága. A bűnbánó latorral szóba állt. A legnagyobb szenvedések közepette is az Országról beszélt neki. Halála pillanatában pedig imádkozott a gyűlölködőkért, a gúnyolódókért, a halálra adókért, a keresztre feszítőkért. Ez az igazi emberség és méltóság.

gálatot, mert az evangéliumból és lelkiismeretéből tudta, hogy nem szabad megölni senkit, főleg olyanokat, akik nem tettek neki semmi rosszat. Ezért 1943. augusztus 9-én kivégezték. Mennyi ellentmondást szült a cselekedete. Környezete, egyháza is nehezményezte döntését. Sokan tartották megfontolatlanoknak, rajongónak, túlzónak. Azóta eltelt 64 év, és tavaly ősszel boldoggá avatták...

Aki az evangéliumi jóságot hordozza a szívében, biztosan győzni fog. Úgy, ahogy Krisztus is győzött.

4. Ha a húsvét lényegét akarom összefoglalni, ezt mondhatom Jézusról:

- Megölték, mégis él!
- Megalázták, mégis felemelkedett!
- Elhallgattatták, mégis kétezer éve hangzik a tanítása!
- Ellehetetlenítették, tanítása mégis megragadta az emberek szívét!
- Kiközösítették, mégis egységesítő pont lett, akinek nevében közösségek alakulnak!
- Próbálták kiirtani a nevét, emlékéit, mégis örök időkre fennmaradt a neve, tanítása, értékrendje!

Március 30. — Húsvét 2. vasárnapja — Jn 20,19–31 — Jézus biztat és erősít

1. Együtt voltak a tanítványok, mert féltek a zsidóktól.

A félelemnek is van összetartó ereje, közösségmegtartó képessége. Amikor a tanítványok együtt vannak – bármilyen okból – az egység növekszik. Munka, közös pihenés, sport, mindez olyan lehet, mint egy jó közösségi találkozó.

2. Ahol együtt vannak a tanítványok, ott megjelenik Jézus is.

Jézus nem hagyja egyedül a bajban tanítványait. Az ő jelenléte azért erősít, mert nincs benne félelem. Megmutatja szenvedése jeleit, ezzel is erősíti, bátorítja övéit – már legyőzte a szenvedést, győztesen került ki a szenvedésből, halálból. Akit legyőz, leteper a szenvedés, az nehéz helyzetbe kerül.

3. Jézus közösségében (Békesség nektek!) benne van egész valója

Jézus gyorsan regenerálódott lelkiileg, helyreállt a lelki egyensúlya. Békesség keletkezett benne. Feldolgozta a legnagyobb lelki terheket (szenvedés, halál).

Felülemelkedett minden lelket zavaró körülményen. Jézus lelke stabil volt és egészséges. A békévé oldott szenvedést mutatta be tanítványainak.

4. Ahol Jézus megjelenik, ott küldetést ad tanítványainak, küldi, biztatja őket.

Először a Mester példáját kell megérteni, elmondani, utána a saját tapasztalataikat. Jézus nem az emlékekkel foglalkozik, amikor találkozik tanítványaival, hanem a küldetéssel. Abszolút célirányos, tökéletesen elkötelezett. Nem a szenvedésből tanult tapasztalatairól beszélt, hanem a jövőről, a mennyei Atya tervéről.

5. Aki Lélekkel telített, az tudja Jézust követni.

A küldetéshez Lélek kell. Az oldás-kötéshez ugyanígy. A közösségi élet arról szól, milyen erővel működik bennünk a Lélek. Mennyire ébred fel a lelkünk mélye (mert Isten Lelke itt található). Van egy számítógép-vezérelt toronyóránk. Programozás után megkérdezi: Aktív a program? Ha nem, akkor megmarad ben-

ne a program, de nem szólnak a harangok, csak akkor, ha aktív a program. Ha aktív bennünk a Lélek, csak akkor fogunk dolgozni Isten Országáért.

6. Ahol Jézus megjelenik, kételyeket osztat.

Jézus nem az öklét mutatta meg a kételkedő Tamásnak, hanem a sebhelyeit. A kételkedést nem bünteti, hanem feloldja. Jézus Tamás hitét, bizonyosságát erősíti, nem a kételyeit. Jézus nem elbizonytalanít, hanem megerősít. „A megroppant nádszál nem töri el, a füstölgő mécsbet nem oltja ki” (Mt 12,20).

Korunkban sok a hiszékeny ember (akik bedőlnek a gagyi reklámoknak), de kevés a hívő. Sok a hitetlen, de kevés a kételkedő. Nagy a különbség a hitetlen és a kételkedő között. A hitetlen nem hisz, a kételkedő csupán megínog a hitében. Aki hisz, az boldog, mert a Földön is megtalálja a helyét, szerepét. Aki hisz, az hazakerkezett.